

JAK TENKÉ JSOU
hranice

Katarína Brányiková

● ■ **pointa**

Jak tenké jsou hranice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Brányiková

Jak tenké jsou hranice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JAK TENKÉ JSOU
hranice

Katarína Brányiková

JAK TENKÉ JSOU HRANICE

Copyright © Katarína Brányiková, 2026

Design © Zuzana Bürger, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5312-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5510-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5511-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5493-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

JAK TENKÉ JSOU

hranice

KVALITNÍ SPÁNEK

Julie se snažila uplatnit všechny své načené a naposlouchané znalosti k tomu, aby urychlila proces usínání, nebo aby aspoň vůbec nějaké usínání započalo. Nešlo to. Oči měla otevřené dokořán a hlavou jí vířil nejméně deset myšlenek najednou. Byla celá napjatá.

Všechny uspávací techniky se obrátily proti ní. Postupné prohlubování dechu se změnilo v předotužovací hyperventilaci a při počítání oveček dosáhla takové cifry, že málem došla ke kombinaci vlastního telefonního čísla.

Opatrně se převálila na bok, posadila se a rukou začala poslepu šmátrat pod postelí. Její prsty vytvořily rojnici, která se vydávala všemi směry s cílem nahmatat pár vlněných ponožek. Podařilo se. Navlékla si je na chodidla a vstala. Nejenže v matraci pod ní nezavrzala jediná pružinka, ale ani peřina nestihla zašustit, a Julie už byla venku z ložnice.

Tichými kroky se plížila do kuchyně. Jemně našlapovala po vyhrátých parketách tmavé chodby svého střešovického bytu a přemýšlela nad tím, kdy se naposledy opravdu dobře vyspala.

Zhrozila se, když jí došlo, že to bylo před sedmi lety během letu do Japonska, kde měli spolu s Richardem strávit líbánky. Těsně před odletem si po dvou panácích v odletové hale lupla i dva prášky na spaní a melatonin. Doporučil jí to kolega z práce, který se ale tehdy Julii zapomněl svěřit s tím, že byl v osmdesátých letech rok závislý na heroinu a vypěstoval si celoživotní toleranci vůči běžně dostupným práškům, a to i těm na předpis.

Tento spací koktejl na Julii zapůsobil tak účinně, že se letadlo ještě ani neodlepilo od země a její nepřipoutané vláčné tělo sklouzlo ze sedačky. Rozplácla se pod nohama letušky, která zrovna zavírala biny na příruční zavazadla. Nic vážného se jí nestalo, prostě tvrdě spala. Z celého incidentu si matně vybavovala jen to, jak ji dvě rozmazané postavy zvedají z podlahy.

Při vzpomínce na tento trapas jí vyschlo v krku. Nalila si sklenici vlažné vody a usedla na barovou stoličku. Kovové opěradlo chodidel ji studilo i přes tlusté ponožky. Napila se. V tiché kuchyni se rozlehl zvuk jejího polknutí.

Druhý den svatební cesty se Julie a Richard Zachovi, kteří se poslušně řídili novomanželským průvodcem po Kjótu, spokojeně procházeli po známé ulici Kiyamachi. Časový posun už je moc netrápil a počasí jim přálo. Kolem nich se hemžila spousta lidí, ale nikdo o ně ani jednou nezavadil. Julie měla tu čest zakusit japonskou mistrnost ve vyhýbání se lidskému kontaktu v hustém davu. Jako kdyby kolem sebe měli neviditelné silové pole. Ten zvláštní a exotický pocit soukromí mezi tisíci lidmi si opravdu užívali.

Julie láskyplně tolerovala i skutečnost, že jí před obličejem každou chvíli zasvítil Richardův mobil kvůli dalšímu selfíčku.

„Máme spolu strašně málo fotek. Pojd', ještě jednu,“ řekl a netrpělivě přihlížel, jak si Julie upravuje vlasy. „Jsi nádherná,“ popoháněl ji.

Pak se oba zahleděli na své tváře, které Richard zabíral na Juliinu prosbu trochu svrchu. V té jeho bylo vidět nadšení, v té její zase klid. Tak se to několikrát opakovalo až do okamžiku, kdy se během dalšího pokusu o dokonalou fotku na displeji Richardova telefonu objevila zpráva od jisté Lizzy.

Richard strhl mobil k sobě. Na poslední fotce, kterou stihnul cvaknout, má vyděšený výraz a Julie se na něj tázavě dívá.

„Tady ti to sluší. Tu pak necháme vytisknout,“ řekl, zamkl displej a telefon poprvé za celý den schoval do kapsy.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Nic,“ odpověděl.

„Kdo to byl?“

„Nikdo.“

Dvě po sobě jdoucí záporná zájmena ve dvou po sobě jdoucích odpovědích Julii nenechala chladnou. Začala se pít. A to byla chyba.

Náročná a dlouhá hádka mezi rozkvetlými sakurami zapříčinila, že měla Julie pocit, jako by jí hrud' ztěžkla o deset kilogramů a kapacita jejich plic se zmenšila na polovinu. Richardovo vehementní zapírání ji přivádělo k naprosté zoufalosti.

„Řekni aspoň jednu souvislou větu!“ pobízela ho se slzami v očích, když jí pouze jednoslovně odsekával. Vzápětí už se probíjela hustou džunglí nejrůznějších verzí, interpretací a výmluv.

Začalo to trnitou cestou, během které Richard tvrdil, že ta zpráva určitě neměla patřit jemu, protože žádnou Lizzy nezná. Poté se musela brodit Richardovými výpadky paměti, které mu bránily ve vysvětlení, co je vlastně ta Lizzy zač. Asi po hodině si konečně vzpomněl, že jednu Lizzy zná. Tu letušku, která mu během odletu pomáhala zvednout uspanou Julii z podlahy.

Elizabeth. Julie si vzpomněla na jmenovku, kterou při odchodu z letadla zahlédla připnutou na uniformě jedné z letušek. Ta jí jako jediná během loučení starostlivě položila ruku na rameno. Julii to nevadilo. Bylo to milé gesto, i když poněkud nečekané.

„Elizabeth,“ řekla nahlas.

„Elizabeth nebo Lizzy, to je přece jedno.“ Richard frustrovaně zavrtěl hlavou. „Ty se vždycky chytneš nějaké nepodstatné maličkosti!“

„Proč ti píše?“ zeptala se vyčerpaná Julie, která se po každé takovéto honbě za pravdou cítila o dvacet let starší. Už ani

nevěděla, co ji po takovém výkonu bolí víc. Zda to, že se na jejich společné cestě zase objevila nějaká žena, nebo že musí Richarda vystavit dlouhému a bolestivému výslechu, který vždy začíná na bodu nevím, nevzpomínám si.

Vysvětlení se nakonec našlo. Potom, co se Richardovi a paní letušce podařilo vrátit bezvládnou Julii do sedadla a připoutat, zeptala se paní letuška, jestli by jí Richard nedal své telefonní číslo.

„Chtěla, abych jí dal vědět, jak jsi na tom. Dělala jen svou práci, měla o tebe starost. Jako upřímně, mixovat alkohol a tolik prášků na spaní, to by se skoro dalo považovat za pokus o sebevraždu,“ dodal Richard vyčítavě.

„Co tady zase děláš?“

Julie sebou leknutím trhla. Vodou ze sklenice, kterou držela v ruce, si polila pyžamové kalhoty.

„Pojď zpátky do postele,“ vyzval ji Richard rozespale chraplavým hlasem. Měl na sobě spací trenky s dírou v rozkroku, které mu Julie už několikrát vyhodila, ale on je pokaždé vytáhl z odpadkového koše, vypral a na truc nosil celý víkend. Oči měl přimhouřené, byť v kuchyni vládla tma. Nechtěl je otevírat, aby se moc neprobral a mohl zase rychle usnout.

„Budu se převalovat,“ řekla Julie a nepohnula se.

„Jak chceš,“ rozhodil rukama. Nehodlal ji přemlouvat. „Bereš ty probiotika?“ zeptal se ještě, než se k ní otočil zády.

„Beru,“ odpověděla potichu.

„A ty kapky na játra?“

„Jo,“ odpověděla nejistě.

„Tohle je hodina jater,“ upozornil.

„Já vím.“

„Měla bys to brát pravidelně. Jinak to nebude dobře účinkovat a nepomůže ti to,“ podotkl Richard. Věděl, že Julie lže. Ty prášky si přepočítával a neubývaly. Juliina nedůslednost ho

rozčilovala, proto se rozhodl tuto konverzaci utnout dřív, než ho přivede do stavu, ve kterém už nebude moct zabrat.

Asi před pěti lety navštěvoval Richard kvůli chronickým zánětům v rameni doktorku čínské medicíny. Doktorka Kropáčková mu během několika hodinových sezení vysvětlila spoustu věcí. Třeba to, že podle čínské medicíny se lidské orgány čistí a regenerují zejména v noci, a to každý orgán v jinou hodinu. Co řekla paní Kropáčková, to Richard považoval za svaté, jelikož mu na rozdíl od lékařů dokázala svými bylinnými vývary ulevit od nesnesitelné bolesti ramene. Pomohla mu i od jiných neduhů, které Richardovi vyčetla z povrchu jazyka a odstínu očního bělma. Richard ani nevěděl, že tyhle potíže má, ale paní Kropáčková mu je přesto vyléčila a opravdu se potom cítil líp. Byla to skutečná profesionálka.

Když se později u Julie rozvinula nespavost, Richard nebyl schopný zjistit, čím to je. Její noční výlety do obýváku ho budily a znervózňovaly. Když se ptal, proč nespí, vždycky jen pokrčila rameny, něžně se usmála a řekla mu, ať si jde lehnout. Že to bude dobrý. Richarda jeho bezmoc dováděla k šílenství, a proto se rozhodl využít paní Kropáčkové. Ta mu ochotně doporučila vícero prášků, jejichž kombinace měla působit jako zaručené uspávací. Vítězoslavně je přinesl domů, a když po pár týdnech zjistil, že je Julie nebere, definitivně se utvrdil v tom, co už tušil. Jeho žena mu to dělá naschvál.

„To je dobrý, běž spát, já přijdu,“ uklidnila ho Julie.

Richard se otráveně přesunul zpátky do ložnice. Celý byt opět utichl a ke slovu se přihlásily dva hlasy, které nesly největší vinu na Juliině nespavosti.

JULIE, *JULINKA*, JULA...

Byla to její dvě já, která se bez dovolení ubytovala v její hlavě a neustále porušovala noční klid. Posledních pár dní vedla jednu a tutéž hádku stále dokola. Měla by Julie bez ohlášení navštívit svého manžela v práci, nebo ne?

„Takhle by ses ponížila, jo?“ dobírala si ji *Julinka*. Bylo to její přeživší mladší já bez jediné vrásky, šedivého vlasu, okousaného nehtu, tiky, zlovyku či šrámu na duši. Ta dívka, která věřila v gesta, odpuštění a lidské slovo a pohrdala pomstou a lží. Ta dívka, která byla skálopevně přesvědčená, že jejími zásadami by neotřásla žádná životní nástraha.

„Jen tam hezky běž, holčičko, ať to máš rychle za sebou,“ pobízela ji Julia. To bylo její vdané já s nočním stolkem plným krémů proti stárnutí, vlněných ponožek a účtenek od oblečení, které si koupila v domnění, že jí zvedne náladu. Ta Julie, které algoritmus na sociálních sítích předhazoval psychologické poradny a dechová cvičení.

„Bez důvěry vztah nefunguje,“ podotkla prázdně *Julinka*.

Julie chvíli trvalo, než zareagovala. Musela totiž popadnout dech. V záchvatu smíchu se hluboce zaklonila a málem sletěla Julii z ramene.

„Ty si myslíš, že důvěru v tobě partner vzbuzuje svým chováním? Že je to něco, co máš díky němu?“ zeptala se posměšně, ale ani nepočkala na odpověď, k níž se *Julinka* nesměle nadechovala. „Ty si myslíš, že důvěra rovná *se já vím, že by to neudělal?*“ pokračovala zapáleně, jako kdyby konečně nastal čas toto dlouho nacvičované vysvětlení sdílet se světem.

Julinka to vzdala a smířila se s rolí pouhého posluchače. Jako vždy.

„Povím ti, co je důvěra. Důvěra je rezignace. Je to úplně poslední akt zoufalství, když už člověku nic jiného nezbývá. Takový pud sebezáchovy, který...“

„Držte už obě hubu!“ zavrčela Julie do dlaní, ve kterých měla zabořenou tvář, a zvedla se tak prudce, až barová stolička zavržala o podlahu. Strnula a chvíli stála se zatajeným dechem, aby se ujistila, že nikoho nevzbudila.

Když se neozvalo jediné šustnutí, třemi neslyšnými kroky odcupitala ke dřezu a opatrně do něj odložila prázdnou sklenici. Rozhodla se svou noční pouť ukončit, vrátit se do postele a počítat ovečky.

Netušila, že přesně v tu chvíli Richardův letový režim, který si nastavoval každou noc, blokoval jednu zprávu za druhou.

1:37 *Potřebuju tě.*

1:37 *Není mi dobře. Nejsem sama před sebou v bezpečí...*

1:38 *Řekl jsi, že mě nenecháš ve štychu. A teď? Co teď?*

1:38 *To, že spíte každý v jiné místnosti, je kravina, že?*

1:39 *Určitě jsi tam s ní. S tou krávou.*

1:41 *Kdybych byla na tvém místě, asi bych ji udusila polštářem.*

1:41 *[Zpráva byla odstraněna odesílatelem]*

1:42 *Kdybych byla na tvém místě, neignorovala bych člověka, co mě tak miluje.*

JAK SE JMENUJU?

„Mohla bys, prosím, zatáhnout víc ty závěsy?“ ozval se zpod peřiny hluboký, ospalý hlas. Bylo tři čtvrtě na osm.

„Ne, nemohla. Musím do práce,“ řekla Hana u okna. „Takže vstáváme.“

Trhnutím je roztáhla a hned nato otevřela okno dokořán. Bydlela v rušné Radlické ulici, která se ráno každého pracovního dne mezi sedmou a osmou proměnila v orchestr městské infrastruktury. Ložnicí se rozlehlo troubení aut a řinčení tramvají. Smog, který začal proudit do místnosti, působil v oblaku alkoholového ranního dechu a pachu po souloži jako čerstvý horský vánek.

„Včera jsi říkala, že do práce nejdeš. Proto jsi mě sem vzala,“ zavrčela peřina.

Haně zatrnulo. Opravdu to vyhradila? Dávalo by to smysl. Koneckonců své počínání během předešlé noci si nepamatovala, natož to, co vypustila z úst. A očividně ani to, koho připustila k nim. Zkoušela si vzpomenout na jeho jméno, ale nešlo to. Bude těžké ho vykopnout ze svého bytu, když ani neví, jak ho oslovit.

„Psala mi kolegyně, že za ni urgentně mám vzít směnu,“ spustila razantně.

„Dobře, dobře,“ přerušil ji neznámý mladý muž. „Vysvobodím tě.“

Pomalů se začal vymotávat z peřiny. Připomínalo to zrození nějakého velkého hmyzu. Nejprve vyklouzla jedna noha, pak druhá, obě paže... Srovnával si končetiny pomalu a opatrně, jako kdyby se s nimi seznamoval. Schválně si dával na čas.

Lidé totiž Hanu nikdy nebrali vážně a on nebyl výjimkou. Kdykoli se pokusila svým dívčím hláskem nasadit autoritativní tón, vzbudila v nich spíš lítost či posměch, nikoli respekt.

Byla nízkého vzrůstu, měla lehce zrzavé kudrnaté vlasy, malá úzká ústa a nazelenalé zvědavé oči jako dítě, které poprvé slyší závěr Červené Karkulky, kde vlk předstírá, že je babička, a jen se čeká, až to celé praskne.

„Vysvobodíš mě?“ zeptala se Hana třepotajícím se hlasem, jenž byl jejím prokletím. Dokonce i vlastní otec si z ní občas utahoval, že někdy zní, jako kdyby jednou nohou balancovala na vratké židli.

„Z těch lží,“ upřesnil neznámý a odkopl peřinu, takže spadla na zem a odkryla jeho nahé tělo. Ležel břichem dolů s roztaženými rukama i nohama. Vypadal jako mořská hvězdice. Hanu překvapilo, jak je hubený.

„Jsem světloplachý,“ zamumlal a tvář zabořil do matrace.

„Tak už pojď,“ pobídla ho. Kdo ví, zda ji vůbec slyšel.

„Co to je?“ vydechl otráveně, sáhl si pod pravé třísko a vytáhl cosi nápadně podobného průhledným rovnátkům. Odhodil ten malý předmět na podlahu v domněnání, že se jedná o nějaký nepořádek. Hana si kontrolně jazykem přejela po obnažených zubech a vrhla se po nich. Byla to její rovnátka. Opatrně je položila na psací stůl.

Silné světlo pronikající do místnosti odhalovalo vše, co během jiných fází dne lidské oko nezachytí. Na rovnátkách byly nalepené vlasy a chlupy z koberce, z čehož se jí trochu zvedal žaludek. Viděla i tisíce malých částíček prachu, které pomalounku dopadaly na neznámé nahé tělo v její posteli. Líbilo se jí to. Se zájmem se na tento detail zadívala a tlukot jejího srdce zpomalil. Znovu zrychlil až ve chvíli, kdy si uvědomila, že má neuvěřitelné nutkání zvěčnit vše, co vidí. A věděla, že si nedá pokoj, dokud to neudělá.

Podle toho, jak hluboce dotyčný odfukoval, to vypadalo, že znovu usnul. Hana se tedy opatrně natáhla pro telefon, který ležel na pracovním stole. Pohledem přitom kontrolovala, že má stále zabořenou hlavu do matrace. Měl.

Otevřela aplikaci fotoaparátu a udělala dva kroky k posteli. Dubnové slunce muselo neznámého příjemně hrát do zad a hýždí. Mikročástičky prachu nad ním stále poletovaly jako tisíce malých světlušek. Hana pomalu klesla do podřepu a namířila objektiv na spodní polovinu těla svého již bývalého milence. Ten nevypadal, že by se chtěl v nejbližších vteřinách jakkoli pohnout. Ležel a zhluboka dýchal. Hana mezitím cvakala jeden snímek za druhým.

„Nikam nejdu,“ řekl najednou a Hana vystřelila z podřepu zpět do pozoru. Probudil ho nedostatek pozornosti. Odlepil svůj obličej od matrace a začal se rozhlížet kolem sebe. Evidentně hledal Hanu, která jeho poznámku ignorovala, našel však jenom její siluetu. Ostré slunce mu bránilo v tom, aby na ni zaostřil.

„Stejně kecáš,“ prohlásil. Slepené oči pomalu prohrávaly boj se sluncem a jeho obličej s ospalou grimasou opět klesl na postel. Hana si naopak pana světloplachého stihla prohlédnout až moc dobře a trochu se zděsila. Vypadal docela mladě. V duchu se modlila, aby mu bylo víc než dvacet.

„Cože?“ nechápala.

„Stejně nejdeš do práce. Dáme si kafe, snídani a zahrajeme si takovou hru,“ řekl drze. Jeho hluboký hlas rezonoval matrací.

„Jakou hru?“ zeptala se Hana otráveně.

„Jak se jmenuju?“ zahlásil a jeho hlava se opět ocitla ve vzduchu. Mezitím slunce zašlo za mrak, takže se chlapcova víčka konečně zvedla a odhalila modré oči upřené na Hanu.

„Nevíš, co?“ řekl a posadil se. Vedle postele našel kupičku svého oblečení, ze které vytáhnul šedé značkové boxerky.

„Nebudu lhát, Hani, trochu mě to mrzí.“

Postavil se, aby si mohl boxerky natáhnout.

„Kolik ti je?“ zeptala se Hana při pohledu na jeho hrud', ze které nerostl jediný chloupek.

„Cože?“ rozesmál se.

Mlčela. Zírala mu do očí, jako kdyby se z jeho rohovek snažila vyčíst jeho věk.

„Sedmnáct,“ odpověděl konečně.

„Ne!“ vykřikla Hana.

„Tak osmnáct,“ opravil se. Škádli ji.

Hana se chytila za břicho, odtáhla od stolu kancelářskou stoličku a pomalu si na ni sedla. Zamotala se jí hlava. Druhou rukou si zakryla tvář, aby mohla to číslo vstřebat.

Mladý muž mezitím znovu šustil v kupičce oblečení. Vylovil z ní své kalhoty a našel v kapse peněženku. Místností zaznělo škrubnutí suchého zipu. Přistoupil k Haně a podal jí svůj občanský průkaz.

Rychle mu ho vytrhla z ruky a začala počítat. Devatenáct. Přepočítala to. Devatenáct.

„Zdeněk,“ řekla a vzhledla ke svému polonahému milenci.

„Konec hry,“ oznámil Zdeněk a občanku si vzal zpátky.

NEDOSTATEK SPÁNKU

Julie s Maxem už se blížili k základní škole. Jeli autem. V tichosti. Předešlou noc, když se Richard stáhl zpět do ložnice, za Julií přicupital její syn a zeptal se, proč zase nespí. Julie si vyčítala, že ho probudili, a už poněkolikáté si slíbila, že s těmi nočními toulkami nadobro skoncuje. Nebylo to poprvé, co Max vyšel ze svého pokojíku, protože ho probudil hlasitý šepot jeho rodičů. Julie ho pokaždé uklidnila vřelou větou, stejně jako to dělávala se svým manželem, jenže na rozdíl od Richarda ještě doprovodila Maxe do pokoje, uložila ho do postele, sedla si na její okraj, odhrnula mu vlasy z čela, políbila ho na něj a čekala, až zavře oči. Max se na svou matku díval, dokud ho její hraný úsměv nepřesvědčil, že se nic vážného neděje.

Jízdu v autě téměř celou prospal a Julie si mohla za volantem nerušeně vzlyknout. Nebyla šťastná. V tuhle chvíli ze všeho nejvíc proklínala vzdálenost mezi jejich bytem a Maxovou školou.

Kdyby bylo po jejím, bývala by ho zapsala do nějaké, která je mnohem blíž. V okolí měli hned dvě základky, obě v perimetru několika zastávek městské hromadné dopravy. Ale Richard trval na tom, že Max půjde na soukromou základní školu ve Štěrboholech, protože tamní ředitel byl jeho bývalý spolužák ze střední. Byť si o tom Julie myslela své, nic nenamítala, jelikož od narození svého syna nepracovala a měla spoustu času ho vozit, kam potřeboval.

Bylo jí dvaatřicet, když otěhotněla. S hořkosladkým pocitem opustila své zaměstnání na personálním oddělení v kosmetické

firmě, kde tehdy pracovala čtvrtým rokem. Zbožňovala to tam. Měla ráda své kolegy, kávu z firemních automatů, prosluněné kanceláře, obědy v kantýně, pracovní dobu i zaměstnanecké výhody. Do firmy ale bohužel nastoupila pouze jako záskok za paní na mateřské, tudíž se po příchodu Maxe musela s tímto perfektním místem nadobro rozloučit.

Byla odhodlaná najít si jiné zaměstnání, až Maxe zapíší do školky. Richard ji ale přesvědčil, ať raději zůstane se synem doma. Finančně si to mohli dovolit a on byl přesvědčený, že pro Maxe to bude lepší. Julie souhlasila, jelikož předpokládala, že se beztak začnou brzo pokoušet o druhé dítě. Tím se stala osobou bez zdanitelných příjmů, pobývajíc v luxusním pražském bytě o rozloze sto padesát metrů čtverečních. A tento stav se protáhl až do teď. Kdyby se jí člověk zeptal, jak se to vlastně stalo, nedokázala by odpovědět.

Cesta do školy a zpět byla prakticky její jediná každodenní povinnost. Doma nemusela dělat nic. O pořádek v jejich bytě se dvakrát týdně starala uklízečka a při vaření se Julie také moc nenadřela. Poslední rok chystala jídlo jen pro sebe a svého syna, protože Richard žil na kombinaci přerušovaného půstu, pracovních obědů a krabičkové diety. Hotová, úhledně zabalená jídla jim každý týden vozil kurýr. Díky tomuto režimu zhubl Richard šest kilogramů a na svůj věk, pětáctýřicet, měl tělo lepší než většina dvacetiletých sportovců.

Každodenní odvoz Maxe do školy ale znamenal půlhodinové zácpy na Barrandovském mostě, popojíždění v tunelech, zdržení na Městském okruhu, dlouhé čekání v Záběhlicích a podobné nepříjemnosti. Byl tak časově náročný, že si ho mohl dovolit jenom někdo jako Julie. Člověk, jehož dny zely prázdnotou.

Max musel kvůli nepředvídatelnosti ranního pražského provozu vstávat téměř o hodinu dřív než většina jeho spolužáků,

což způsobilo další problém – únavu. Na odpoledních vyučovacích hodinách měl velké problémy se soustředěním. Tak velké, že to zalarmovalo některé učitele. Maxova třídní Syrůčková si odchytila Julii po skončení třídních schůzek, aby se jí mezi čtyřma očima zeptala, co se s chlapcem děje.

„Max celý den zívá, a některými vyučujícími byl dokonce přistižen, jak podřimuje. Pan učitel Chátral ho prý již několikrát vyvolal a Max neodpovídal, jelikož spal,“ oznámila paní učitelka Syrůčková.

„Tohle vám řekl pan Chátral?“ ujišťovala se Julie. Na pana tělocvikáře byla alergická od té doby, co se ji na školních plavecko-běžeckých závodech pokusil pozvat na víno a během vyslovení slova tramín jí poprskal ret.

„Ne, to mi řekly děti,“ odpověděla paní Syrůčková.

„Dohlédnu na to,“ slíbila Julie, ač věděla, že to není v jejích silách.

Každý den připravovala Maxovi snídani, oběd s sebou i večeři z kvalitních a drahých surovin. Zdravá strava byla v domácnosti Zachů svatá. V tom se Julie s Richardem jednomyslně shodli a nikdy si neoponovali.

Stejně tak dohlíželi na to, aby jejich syn neponocoval kvůli koukání do mobilu. Telefon sice měl, tři roky starý iPhone, ale dostal ho pod podmínkou, že ho musí každý večer přesně v osm hodin vypnout a uklidit na poličku ve skříni, kde měla Julie uložené své šperky. Max s tímto pravidlem souhlasil a bez problémů ho dodržoval.

Maxův jídelníček i digitální režim byly tedy mnohem zdравější než u většiny jeho vrstevníků, ale to nestačilo. V jeho věku nic nedokázalo kompenzovat ztracené hodiny spánku.

Horším následkem únavy než nesoustředěnost bylo jeho časté marodění. Richard nenáviděl pohled na Maxe, jak leží v posteli a matka mu zase drží dlaň na čele. Bylo mu syna líto.

V takových chvílích cítil vztek a totální bezmoc. Měl pocit, že jako otec selhal.

Julie věděla, že za jeden pracovní týden Max naspí o téměř osm hodin méně než většina jeho spolužáků. Kvůli „prestižní škole“ byl ochuzen o jednu celou noc spánku týdně! A když už spal, probouzeli ho ve tři hodiny ráno rozhádaní rodiče.

Julie často zatlačovala slzy, když Maxe ráno pozorovala, jak si čistí zuby a má u toho zavřené oči. Nejradši by ho sama odnesla zpět do postele a hladila ho po vlasech, dokud neusne. Pak by jen ležela vedle něj a poslouchala, jak spokojeně odfukuje.

Když konečně dojeli ke škole, přibrzdila a podívala se na zadní sedadlo v očekávání, že bude muset Maxe probudit. Ten už byl ale vzhůru. Díval se na vchod do budovy a vyhlížel kamarády.

„Tak čau,“ řekl a rituálně strčil hlavu mezi přední sedadla, aby mu Julie mohla dát pusu.

„Tak čau,“ řekla dojatě a její rty přistály na Maxově vyhrátém čele. „Nemáš teplotu?“ zeptala se překvapeně. Neuplynuly ani tři týdny, kdy Max nesl do školy omluvenku od doktora.

„Nemám.“

Vystoupil a svižným krokem, s aktovkou poskakující na zádech, se vydal za spolužáky, které jednoho po druhém pohlcovala velká běžová budova. Ještě před vchodem se ohlédl na matku a zamával. Vypadal spokojeně.

Julie mu zamávala zpátky a rozjela se směrem do Holešovic. Tam, kde Richard pracoval.

ČERNÉ ŽALUZIE

Julie se horko těžko snažila paralelně zaparkovat v ulici U Průhonu, několik desítek metrů od pracoviště jejího drahého manžela.

Třetí pokus o zacouvání už řidič stříbrné pošramocené mazdy nevydržel a za dlouhého troubení Julii objel. Narval se tak mezi jejího červeného Mini Coopera a protijedoucí americký pickup, který na oplátku zatroubil na něj.

Julii v tu chvíli doháněly výčitky a strach. Měla pocit, že obě zatroubení patřila jí. Ne za nešikovné parkování, ale za to, co se chystala udělat.

Obě auta zmizela a nahradily je tucty dalších, plynule spěchajících vozidel, za jejichž volantem seděly tucty dalších vystresovaných řidičů.

Julie si sklopila stínidlo a odkryla v něm malé zrcátko. Chtěla se ujistit, že nevypadá tak strašně, jak si sama sebe v tu chvíli představovala, ale pohled na svůj odraz jí vyrazil dech.

Jako kdyby se poprvé spatřila po patnácti letech strávených v kómatu.

To ráno jí nedostatek spánku a stres vzal všechno mládí. Její hnědé vlasy se nelichotivě zkrabatily, kruhy pod očima měly zvláštní šedo zelenou barvu, nos byl červený z neustálého smrkání, rty suché a popraskané. Vnímala každou vadu. Každý nevytržený chloupek, každý zvětšený pór, každý odraz světla na mastných částech své tváře. Nenáviděla se.

Vystoupila z auta a vydala se pěšky do jednoho z mnoha moderních kancelářských komplexů, které v posledním desetiletí začaly zdobit Prahu 7.